

tudinibus loci; ad id tamen non tenetur, quia potest sui loci consuetudines sequi.

Idem dicitur de Sacerdote Ritus Romani, si transeat per territorium Ritus non Romani. Qui tamen, si in eo loco sit Ecclesia Ritus Romani, & in ea celebret, debet celebrare cum Missali Romano, quia est membrum talis Ritus.

Si vero Sacerdos transeat per territorium Ritus Romani, aut ibi commoretur, tunc si reperiatur in Ecclesia non Ritus Romani, v. gr. in Ecclesia Carmelitana, & ibi non sit Missale Romanum, si aliqua necessitas non urgeat, debet a celebrando abstinere. Si autem id advertat post Missam inceptam, tunc ad vitandum adstantium admirationem expedit, ut prosequatur cum Missali non Romano. Tamb. l. 2. c. 5. §. 2. a. n. 14. in Meth. celebr. Miss.

QUÆRES I.

246 An obligatus celebrare Missas D. Gregorii possit, occurrente festo duplice, ne illas interrumpat, dicere Missam de Requiem?

Sciendum est, D. Greg. l. 4. Dial. o. 55. præcepisse Abbati Prelio, ut pro quadam defuncto Monacho curaret celebrari Missas triginta, ut sequitur. Vade ab hodierna die diebus tricincta continuis, offerre pro co-sacrificio: stude, ut nullus omnino pratermittatur dies, quo pro absolutione illius, hostia salutaris non offeratur. Hinc fideles solent pro suis defunctis omnes Missas curare. Quo præmisso.

Resp. non posse dicere Missam de Requiem: satisfacere tamen celebrando, & applicando Missam currentem pro defuncto. Rodr. tom. 2. quæst. 43. art. 10. Probatur r. ex Decr. adductis Alex. VII. & Clem. IX. 2. Ex verbis D. Greg. quibus præcipit, ut offeratur pro defuncto sacrificium, minimè ut dicatur Missa de Requiem. Tamb. cit. l. 2. c. 6. §. 7. qui advertit has Missas non esse prohibitas, sed solum quasdam alias pro vivis, & defunctis, quæ falsò Divo Greg. imputantur.

Ex eisdem verbis liquet non requiri, quod dicantur omnes 30. Missæ per eundem Sacerdotem, quia non dixit: Vade offerre per te.

Item per triduum majoris hebdomadæ non discontinuantur hujusmodi Missæ; quia ex pia consuetudine Ecclesie, tres illi dies non sunt dies Missarum. Inde Rodr. cit. addit, hujusmodi continuationem non adeò obligare, quin ob decentiam, honestatem, & reverentiam Sacramenti, aliquando prætermitti possit.

QUÆRES II.

247 Quando licet dici possit Missa votiva?

R. Respondeo, prohibitum esse regulariter Missas votivas dicere, aut pro defunctis, in diebus Dominicis, festis duplicibus, & infra octavas privilegiatas Epiphania, Paschatis, Pentecostes, Corporis Christi, feria quartæ Cinerum, in Majori Hebdomada, & in vigiliis Natalis Domini, ac Pentecostes; in dico pro infra octavam Corporis Christi adest speciale Decr. S. C. R. 21. Junii 1670.

Dixi, regulariter, quia ob graves causas licet celebrare Missas votivas in diebus Dominicis, & festis duplicibus, exceptis festis majoribus Paschatis, Ascensionis, & similibus. Graves causæ sunt necessitas pluvia, belli, aere cūjuslibet mali communis, & qualibet necessitas bonum commune respiciens. Huc reducuntur expositio Sanctissimi, tam in diebus bacchanalium, quam in oratione 40. horarum, Salus Summi Pontificis, Episcopi, aut magni Principis periclitantis, Comitia Regularium, tam Generalia, quam Provincialia, & Gratiarum actiones pro gratia communis, quoniam spectant ad bonum commune; & sicut pro hujusmodi potest institui Processio, ita & Missa.

Qui caret Missa propria, non debet sacrificium omittere, sed potest recitate de communis, aut votivam.

QUÆRES III.

248 Sacerdos lucus non valet recitare Missas currentes: An possit in festis duplicibus, & Dominicis, inferiis, & octavis privilegiatis ex devotione dicere Missam de Requiem, aut votivam de Beata Virgine, quas faciliter recitare valet?

R. Esp. posse aliquando, puta quater, aut sexies in anno, præfertim in privata, seu remota Capella; minimè sèpè, sine speciali dispensatione à S. R. C. obtinenda. Idque ratione epikeja, quia, stante Sacerdotis impotencia, non potest de Santa Matris Ecclesie pietate præsumi, quodcum velit tanto privilegio, & auxilio spirituali, quantum ex sacrificio Sacerdoti provenit, omnino spoliare.

Mihi favet Tamb. cit. §. 1. num. 12. qui ait se permisso Archiepiscopo Montis Regalis D. Joanni de Torrisiglia ob infirmitatem dñi pedibus stare non valenti, die Dominica Palmarum, & duobus aliis diebus in suo Oratorio privato dicere Missam votivam de Passione, quæ est brevior currente, in qua legitur Passio. Ejus ratio, quia devotio dat rationabilem causam, & Missa votiva de Passione congruit tempori.

QUÆRES

De Sacrificio Missæ. Cap. II.

633

QUÆRES IV.

249 An saltem id possit semper Sacerdos Ihesus pauper non habens unde vivere, nisi accipiat stipendia, & celebret?

R. Esp. necessitatem solum ei permettere posse, ut id faciat aliquando per alias vices, quam si ob meram devotionem, & consente ipso petente; minimè, ut id faciat semper, aut sèpè; necessitas enim, & pariter devotione solum dat causam petendi, & facilis obtinendi dispensationem; non dat autem libertatem Rubricas generales propria authoritate pervertendi, ut ex similibus constat.

QUÆRES V.

250 An peccet, qui sine causa in festis duplicibus Missam votivam, aut de Requiem recitat?

P. Port. v. Missa in addit. 7. & Suarez tenet nullum esse peccatum, r. quia alia est obligatio, quam habet Sacerdos ad se conformandum Rubricis in recitando Officio, ac in recitanda Missa.

Respondeo peccare; regulariter tamen id non esse mortale, saltem in Missis privatis, sed veniale. Tamb. cit. n. 6. Bonac. & alii. Non est mortale, quia in Rubricis id non exprimitur. Est veniale, quia turbationem, & inversionem boni ordinis causat, & loquendo de Missis de Requiem, Alex. VII. cit. n. 244. distinet præcipit dictam Rubricam servari, & transgressores tam secularis, & similibus, sunt directivæ sine opere peccati mortalis, quia à nullo jure præcipiuntur.

Dixi, regulariter, nam ex circumstantia gravi potest esse mortale; tale erit, si id fiat ex contemptu Rubricarum; ex animo inducendi novum Ritum; si fiat semper, tunc enim præsumeretur contemptus, aut si in die Paschatis quis celebraret de Requiem; quod esset in injuriam solemnitatis.

Hinc die Paschatis, Natalis, & similis solemnitatis, cantari non potest Missa de Requiem, etiam præsente defuncto; immo officium sepulturae in sequentem diem transferri debet. Tamb. ait, post Missam solemnem Sabati Sancti dici posse Missam de Requiem de die obitus, quia ex usu solemnitas festi est die Paschatis; & ad summum etiam tempore Missæ Sabbati. Anniversaria solemnia incidentia in hujusmodi festis solemnioribus transferri debent, Gavant. p. 2. tit. 5. n. litt. X.

Dices, mortale est notabiliter addere vel demere orationes Missæ, igitur

Resp. Tamb. cit. n. 7. disparitatem esse, quia id sapit mutationem ritus, adeoque est mortale, si non excusat parvitas materiae; in varia-

tione autem Missæ non mutatur ritus, sed recitatur una Missa approbata pro alia approbata.

QUÆRES VI.

251 Quæ Rubrica Missalis sunt directivæ, & quæ præceptivæ?

V. Erricelli tr. 8. q. 5. n. 222. ait, cum Fagundez, folias illas Rubricas Missalis esse præceptivas, & obligare ad mortale, quæ spectant ad essentiam, aut quasi essentiam Sacrificii; ceteras vero esse consilia, & doctrinales instructiones. At

Resp. cum Marchino, quem sequitur Tambr. cit. c. 5. §. 1. omnes Rubricas esse directivas, quarum aliae sunt etiam præceptivæ, & illæ sunt, quæ continent aliquid, quod vel est alias ex jure aut legitima consuetudine sub mortali præceptum, vel quod ipsæ Rubricæ expressè sub mortali præcipiunt. In quibus est respectivè attendenda gravitas, vel levitas materiae, ac inadvertentia.

Hinc ait (Tamb.) Rubricæ de jejunio, de integritate Sacrificii, de præmittenda confessione, de loco celebrandi, de ara consecrata, de vestimentis, & instrumentis sacris, de materia sacramenti, & similibus, sunt præceptivæ, quia vel à jure naturæ, vel divino, vel Ecclesiastico præcipiuntur. E contra Rubricæ de orando ante, vel post Missam, de numero orationum, de servando officio primæ, vel secundæ classis, & similibus, sunt directivæ sine opere peccati mortalis, quia à nullo jure præcipiuntur. Harum autem transgressio mortalis esset, si fieret animo inducendi novum ritum vel cum scandalo, aut contemptu. Contemnere censetur, qui semper, aut ut plurimum illas non servat. Ita ille. Gav. p. 3. in appendice post tit. 10.

DE STIPENDIO.

252 Stipendium non accipitur ut pretium fructus spiritualis Missæ, nec ut pretium laboris intrinseci, qualis est ille, sine quo Missa ritè dici non potest, ut est labor in induendis sacris vestibus, aut in recitanda Missa longiori; quia sic committeretur simonia; sed justè accipitur, vel ut pretium sustentationis ipsius Sacerdotis, juxta illud: Qui Altari servit, de Altari & vivat: v. tom. 1. de usura, ver. octavo, ratione promissione: vel ut pretium laboris extrinseci, qui fuscipitur propter circumstantias extrinsecas, ut est obligatio celebrandi in loco distanti, tali tempore, &c. vel dicens Missam solemnem, seu cantatam.

Ind.